

eens een nadeeligen invloed kan hebben. Een intens doorsnuffelen van een gebied, met stilstaan bij ieder nest, het hanteeren, misschien zelfs wegen en meten van de eieren verstoort menig broedsel en wijst maar al te dikwijls den weg aan nestverstoorders, zoowel menschen als dieren. Zeer veel vogels laten nog al gauw hun nest met eieren in den steek, wanneer ze plotseling verontrust worden.

Wij moeten hier trachten naar den gulden middenweg. Voor jeugdige en beginnende vogelaars heeft het zoeken, vinden en aanschouwen van nesten een zeer groote bekoring. Die bekoring heb ik gevoeld, zoolang ik mij kan herinneren, dus van vierjarig jongetje af. Maar even lang heb ik het vogelnest beschouwd als iets van innige ontroering en onaantastbaarheid en nog altijd gevoel ik bij het vinden van een vogelnest de plicht, om het zoo spoedig mogelijk weer te verlaten. In ons vogelrijk Kennemerland zien we menig nest zoo maar en passant, zonder dat we er naar behoeften te zoeken en we passeeren het dan ook. De vogel, die er af vliegt, is voldoende voor de identificatie en dan weten we meteen ook wel, of er reden bestaat voor nader onderzoek of niet. Meestal niet. En als we eenmaal het nest weten te liggen dan vinden we ook wel een plekje in de omgeving, waar we het vogelhuisshouden kunnen bespieden zonder het te verontrusten. De meerdere of mindere schuwheid van de vogels is vaak een individueele eigenschap, sommige laten zich niet storen door een school vol kinderen, andere zijn direct ontmoedigd. Ik denk hierbij aan de kneu van Aelbertsberg, die nestelde in een hoek van het schoolpad, waar vier keer op een dag horderd fietsen passeerden, die dikwijls genoeg het boompje aanreden. Toch zijn de jonge kneutjes veilig en wel uitgevlogen. Maar zoo zijn ze lang niet allemaal. Wij moeten dus niet meer nesten zoeken dan noodig is en bij het controleeren en ook bij het fotografeeren van nesten met de grootst mogelijke omzichtigheid te werk gaan. De vogels zijn er in de eerste plaats om henzelfen, in de tweede plaats als bron van genot voor de menschheid, in de derde plaats als voorwerp van studie en studie mag in dit geval niet getroffen worden, door de blaam, dat zij haar voorwerp vernietigt. Wij kunnen de doctoren Pluizer en Cyfer niet missen, maar zij mogen Windekind niet hinderen. T.

Late Boerenzwaluwen in 1926. — Tegen half October zijn meestal de boerenzwaluwen verdwenen. Enkele late doortrekkers zien we dan nog wel, voornamelijk langs de kust, in het laatst van Trekmaand zijn ze al zeldzamer, terwijl Nov. vogels werkelijk te tellen zijn. Dit jaar (1926) zagen we op 27 Oct. nog drie doortrekkers langs het strand bij IJmuiden, terwijl er op 13 Nov. zich één enkel vertoonde bij Naarden. Op 3 Dec. zag ik van uit de tram twee boerenzwaluwen, jagend boven de Amsterdamsche vaart tusschen Sloterdijk en Halfweg, terwijl op 22 Dec. A. de Lorm er twee waarnam op dezelfde plaats.

Uit het zuiden van Engeland komen bijna elk jaar berichten van December-zwaluwen. In het Noorden van Engeland vertoonen ze zich echter zoogoed als nooit in de wintermaanden. Daarom is het bericht van de „Berwicksche Naturalist Club” wel interessant.

Omstreeks midden Dec. 1925 werd nabij Goldstream een zwaluw gezien, die herhaaldelijk neerschoot naar een rioolrooster. Daaronder zat een andere zwaluw (jong?) opgesloten, waarschijnlijk door een afvoerbuiss daarin gevallen. Hoe lang deze zwaluw daar al gevangen zat, of gevoerd werd door z'n kameraad, of wat waarschijnlijker is, door één der ouders is niet bekend, maar dat moet zeker reeds een paar maanden geweest zijn.

April, 1927.

JAN P. STRIJOS.

Vroege lijster. — Gistermorgen 25 April 1927 te omstreeks 11 uur, reed ik per rijwiel in de buurtschap Schependom onder de gemeente Borculo. Mijn aandacht werd getrokken door een eigenaardig gepiep als van een jonge vogel die gevoederd werd. Ik steeg af en bemerkte op een houthoop staande op het erf van de boerderij Pagenboom een jonge vogel, zijnde een jonge Mistellijster. Om mij te overtuigen, dat ik mij niet vergiste nam ik een stok en trok de jonge vogel naar mij toe, hetgeen het diertje toeliet, aangezien het blijkbaar leed van de koude. (Het was regenachtig weer, gepaard met hagelbuien.) Nadat ik mij overtuigd had met een jonge vogel te hebben te doen, wachtte ik eenige oogenblikken en bemerkte dat het diertje door de ouders werd gevoed. Zoodat een vergissing beslist uitgesloten is. Is dit niet abnormaal vroeg? Wellicht stelt u hierin belang, redenen waarom ik u dit meld.